

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC RÁZLOVÁ proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 20252/03)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

28. března 2006

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Rázlová proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda,*

A. B. BAKA,

R. TÜRMEŇ,

K. JUNGWIERT,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci,*

a pan S. NAISMITH, *zástupce tajemnice sekce,*

po poradě konané dne 7. března 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 20252/03) směřující proti České republice, kterou dne 25. června 2003 podala Soudu česká občanka paní Regina Rázlová („stěžovatelka“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelku zastupuje pan V. David, profesor práv a advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Soud dne 15. listopadu 2004 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatelka se narodila v roce 1947, bydliště má ve Stránčicích.

5. Dne 20. května 1998 byla stěžovatelka obviněna z trestného činu zneužívání informací v obchodním styku; trestní stíhání bylo proti ní vedeno jako proti uprchlé. Pro účastnictví na uvedeném trestném činu byly stíhány další čtyři osoby.

6. V následujících dnech bylo provedeno několik domovních prohlídek a na stěžovatelku byl vydán zatýkáací rozkaz.

7. Stěžovatelka byla dne 2. června 1998 zatčena na česko-slovenské hranici, údajně když se chtěla vrátit do České republiky, aby podala orgánům vysvětlení. Rozhodnutím Okresního soudu v Liberci ze dne 3. června 1998 byla po výslechu vzata do vazby. Její žádost o propuštění z vazby podaná dne 14. října 1998 byla dne 13. listopadu 1998 zamítnuta. Krajský soud v Ostravě toto rozhodnutí dne 11. prosince 1998 potvrdil.

8. V době od června 1998 do února 1999 vyšetřovatel vyslechl obviněné a řadu svědků, obvinil další dvě osoby z účastnictví, dal vypracovat několik zpráv a znaleckých posudků a shromáždil informace z dotčených společností, jakož i další důkazy. Stěžovatelka byla vyslechnuta ve dnech 18. června a 1. července 1998 a 26. ledna 1999.

9. Dne 14. ledna 1999 vyšetřovatel obvinil stěžovatelku a jejího spolupachatele z trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku.

10. Od února do dubna 1999 bylo obviněným a jejich právním zástupcům umožněno prostudovat spis a předložit důkazní návrhy. Dne 28. dubna 1999 stěžovatelka odmítla převzít vyrozumění o další možnosti prostudovat spis.

11. Ústavní soud dne 15. dubna 1999 odmítl pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost, kterou stěžovatelka napadla zamítavé rozhodnutí o své žádosti o propuštění. Ústavní soud připomenul, že není příslušný k přezkoumání rozhodnutí soudů nižších stupňů, jak to činí odvolací soud, upozornil však, že jeden z důvodů vazby, který soudy uplatnily, a sice riziko útěku, není v daném případě relevantní.

12. Okresní soud dne 22. dubna 1999 rozhodl o prodloužení vazby stěžovatelky až do 2. června 1999. Dne 29. dubna 1999 bylo toto rozhodnutí krajským soudem zrušeno a stěžovatelka byla propuštěna.

13. Dne 3. května 1999 byla stěžovatelka policií vyzvána k odevzdání svého cestovního dokladu, a to na základě rozhodnutí ze dne 16. června 1998.

14. Dne 6. května 1999 byl obhájce stěžovatelky vyrozuměn o možnosti prostudovat spis a předložit důkazní návrhy. Ten však ve dnech 13. a 27. května 1999 soudu oznámil, že se stěžovatelka nachází v pracovní neschopnosti a že se seznámí se spisem, jakmile jí to zdravotní stav dovolí.

15. Dne 11. června 1999 požádal vyšetřovatel lékařskou fakultu v Hradci Králové o vypracování znaleckého posudku k otázkám, zda je stěžovatelka schopna vzhledem ke svému zdravotnímu stavu prostudovat vyšetřovací spis a účastnit se i dalších úkonů trestního řízení; její stížnost byla dne 20. července 1999 zamítnuta. Dne 29. září 1999 bylo soudu oznámeno, že se stěžovatelka nedostavila k lékařskému vyšetření, neboť byla hospitalizována na psychiatrické klinice. Stěžovatelka pak byla vyšetřena ve dnech 17. a 31. ledna 2000. Podle posudku ze dne 14. března 2000 stěžovatelka nebyla schopna se řízení účastnit, znalci však nevyloučili možnost budoucího zlepšení jejího zdravotního stavu.

16. Dne 13. dubna 2000 byla stěžovatelka uznána plně invalidní.

17. Dne 9. května 2000 přibral vyšetřovatel dva znalce z oboru psychiatrie z Ústřední vojenské nemocnice v Praze, aby posoudili psychický stav stěžovatelky. Stížnost, kterou stěžovatelka podala s tím, že znalecký posudek ze dne 14. března 2000 již obsahuje veškeré nezbytné údaje, byla státním zástupcem dne 27. června 2000 zamítnuta. Na základě pokynů státního zástupce a vyšetřovatele ze dnů 24. října a 14. listopadu 2000 byl dne 4. prosince 2000 vypracován posudek nový.

18. Dne 15. ledna 2001 požádal vyšetřovatel lékařskou fakultu o vypracování dodatku ke znaleckému posudku k otázce, zda je stěžovatelka schopna číst písemnosti a chápat jejich smysl. V únoru, březnu a květnu 2001 znalecká komise soudu sdělila, že se stěžovatelka ze zdravotních důvodů nemohla dostavit k vyšetření, a dotazovala se na podrobnosti vypracování posudku. Dne 1. června 2001 vyzval vyšetřovatel znalce, aby stěžovatelku vyšetřili v místě, kde je hospitalizována; dne 23. srpna 2001 pak svou žádost urgoval. Dne 5. září 2001 jej komise informovala, že stěžovatelka měla být vyšetřena dne 3. července 2001 na klinice, kde byla hospitalizována, ale že tuto kliniku den před vyšetřením opustila a nereagovala na výzvu, aby se k vyšetření dostavila dne 22. srpna 2001. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka nedostavila ani k následujícímu vyšetření stanovenému na 11. září 2001, požádala komise soud o sdělení její adresy. Ta jí byla oznámena dne 8. října 2001. Podle dodatku ke znaleckému posudku vypracovaného dne 21. prosince 2001 je schopnost stěžovatelky číst plně zachována, komise však nedospěla ke shodě v otázce, zda je stěžovatelka schopna chápat čtený text a tedy i obsah vyšetřovacího spisu.

19. V únoru 2002 obdržel vyšetřovací orgán další důkazní materiály.

20. V březnu, dubnu a červnu 2002 byla stěžovatelka spolu se svým právním zástupcem vyzývána, aby prostudovala vyšetřovací spis a předložila důkazní návrhy. Tyto přípisys se však nedařilo stěžovateli doručit; její právní zástupce se dne 21. března 2002 omluvil. Vzhledem k tomu, že do 31. července 2002 se stěžovatelka ani jednou nedostavila, podal vyšetřovací orgán dne 23. srpna 2002 krajskému státnímu zastupitelství návrh na podání obžaloby na stěžovatelku a pět spoluobviněných (z nichž dva byli stíháni jako uprchlí).

21. Místní úřad v Říčanech zamítl dne 8. dubna 2003 návrh stěžovatelky na vrácení cestovního dokladu. Její odvolání bylo příslušným krajským orgánem dne 23. června 2003 zamítnuto. Dne 12. srpna 2003 stěžovatelka tato rozhodnutí napadla ústavní stížností, v níž poukazovala zejména na svou svobodu pohybu. Soud nebyl o výsledku tohoto řízení informován.

22. Po prostudování spisu (obsahujícího téměř 20 000 stran) podalo státní zastupitelství dne 30. května 2003 na stěžovatelku a její spoluobviněné obžalobu pro oba trestné činy, z nichž byli obviněni.

23. Krajský soud v Ústí nad Labem v pochybnostech o své příslušnosti předložil věc dne 30. října 2003 Vrchnímu soudu v Praze, aby rozhodl, který soud je místě příslušný pro rozhodnutí ve věci. Vrchní soud dne 13. srpna 2004 přidělil věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

24. Dne 26. října 2004 soud vrátil věc státnímu zástupci. Podle vlády se tak stalo z důvodu údajného porušení práva stěžovatelky na prostudování spisu po skončení vyšetřování; podle stěžovatelky soud dospěl k závěru, že mu výsledky vyšetřování neumožňují ve věci objektivně rozhodnout. Toto rozhodnutí bylo dne 14. prosince 2004 doručeno státnímu zástupci, který proti němu vzápětí podal stížnost. Výsledek tohoto řízení není Soudu znám.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

25. Stěžovatelka tvrdí, že délka řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne (...) o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

26. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

27. Co se týče relevantního období z hlediska článku 6 odst. 1 Úmluvy, Soud připomíná, že v oblasti trestního práva počíná „přiměřená lhůta“ běžet v okamžiku, kdy je osoba „obviněna“; může se jednat o datum, jež předchází předložení věci soudu (*Deweert proti Belgii*, rozsudek ze dne 27. února 1980, série A, č. 35, § 42), zejména pak o datum zatčení, obvinění nebo zahájení předběžného vyšetřování (*Wemhoff proti Německu*, rozsudek ze dne 27. června 1968, série A č. 7, § 19; *Ringeisen proti Rakousku*, rozsudek ze dne 16. července 1971, série A č. 13, § 100). „Obvinění“ ve smyslu článku 6 odst. 1 lze definovat jako „oficiální doručení sdělení příslušného orgánu o spáchání trestného činu“; v určitých případech může mít formu jiných opatření, která obsahují takové sdělení a mají „podstatný dopad na situaci“ podezřelého (*Sari proti Turecku a Dánsku*, č. 21889/93, § 66, 8. listopad 2001, nepublikováno; *Lavents proti Lotyšsku*, č. 58442/00, § 85, 28. listopad 2002).

28. Vláda v této souvislosti ve svém stanovisku tvrdí, že za počátek relevantního období je třeba považovat datum zatčení stěžovatelky, tj. 2. červen 1998, kdy se dozvěděla o

svém obvinění (viz, *mutatis mutandis*, *Ipsilanti proti Řecku*, č. 56599/00, § 31, 6. březen 2003).

Stěžovatelka uvádí, že se dne 2. června 1998 vracela do České republiky, aby orgánům podala vysvětlení ohledně skutků, z nichž byla obviněna. Tvrdí, že o svém obvinění věděla již od zahájení trestního stíhání, neboť věc byla medializována v tisku.

Soud poznamenává, že jelikož chybí přesnější informace od stěžovatelky, nelze s jistotou určit, kdy se dozvěděla o svém obvinění, které mělo „podstatný dopad“ na její situaci. Za tohoto stavu a s ohledem na krátkou dobu, která uplynula mezi sdělením obvinění a zatčením stěžovatelky, Soud považuje za počátek relevantního období datum jejího zatčení, tedy 2. červen 1998. Předmětné řízení doposud neskončilo a před vyšetřovacími orgány je vedeno již více než sedm let a devět měsíců.

A. K přijatelnosti

29. Soud shledal, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou.

B. K odůvodněnosti

30. Vláda tvrdí, že se jedná o mimořádně složitý případ. Trestné činy, z nichž je stěžovatelka spolu s dalšími šesti osobami obviněna, totiž vyžadují náročné prošetření a podrobnou analýzu k rozpletení vztahů mezi velkým množstvím různých subjektů. Rovněž bylo nutné vyslechnout velké množství svědků a nashromáždit a posoudit celou řadu písemných důkazů; vyšetřovatel krom toho musel žádat o předchozí souhlas se zpřístupněním některých podkladů, na které se vztahovalo bankovní tajemství.

Vláda dále uvádí, že k délce předmětného řízení přispěly v rozhodující míře překážky, které lze přičíst stěžovateli. Hlavním problémem bylo zjistit, zda stěžovatelce zdravotní stav umožňuje seznámit se s vyšetřovacím spisem; za tímto účelem musela být vypracována řada znaleckých posudků, aniž však znalci dospěli k jednoznačnému závěru.

Stěžovatelka navíc se orgány nespolupracovala a odmítala přebírat úřední příписy.

Vláda tvrdí, že státní orgány ve věci postupovaly s maximální možnou péčí a bez závažných průtahů. Přestože byly důkazy shromážděny velmi rychle, nebylo možné vyšetřování ukončit, poněvadž stěžovatelka nebyla schopna se seznámit se spisem. Tuto situaci nelze klást za vinu orgánům činným v trestním řízení, které naopak vyšly zájmům stěžovatelky vstříc.

31. Stěžovatelka tvrdí, že její zdravotní stav byl ovlivněn dlouhým pobytem ve vazbě, kdy jí bylo odepřeno komplexní léčení, a že po svém propuštění musela být několikrát hospitalizována. Orgány činné v trestním řízení toho však nedbaly a činily pouze formální úkony, aniž vyvodily důsledky z jejího špatného zdravotního stavu. Stěžovatelka zejména uvádí, že z důvodu své hospitalizace nemohla před příslušnými orgány stanout v určených termínech, ale že se ke znaleckému vyšetření dostavila, jakmile jí to zdravotní stav dovolil. Orgány naproti tomu nijak nedbaly na upozornění jejího obhájce na různá pochybení, ani se nezabývaly závěrem obsaženým v posudku vypracovaném lékařskou fakultou (viz § 15 výše), podle kterého nebyla schopna se řízení účastnit. Naopak zcela nelogicky nařídily běžným znalcům vypracování stejného posudku a dodatku k němu. I když tyto posudky potvrzovaly uvedený závěr o její neschopnosti účastnit se úkonů v řízení, státní zástupce na ni podal dne 30. května 2003 obžalobu.

Stěžovatelka tedy tvrdí, že ve vyšetřování došlo k nedůvodným průtahům a že i podle názoru krajského soudu vyšetřování trpí vadami, které soudu neumožňují ve věci rozhodnout.

32. Soud připomíná, že přiměřenost délky soudního řízení je třeba hodnotit podle okolností případu a s ohledem na kritéria vyplývající z jeho judikatury, jimiž jsou zejména

složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz z mnoha dalších *Pélissier a Sassi proti Francii* [velký senát], č. 25444/94, § 67, ESLP 1999-II; *Hradecký proti České republice*, č. 76802/01, § 44, 5. říjen 2004). V této souvislosti nelze pomíjet skutečnost, že projednání sporů, o nichž rozhodují vnitrostátní soudy, mnohdy zpomalují obtíže, které jsou důsledkem různých faktorů (*Vernillo proti Francii*, rozsudek ze dne 20. února 1991, série A č. 198, § 38). Ostatně pouze prodlevy, které jsou přičitatelné státu, mohou vést k závěru o překročení přiměřené lhůty (*Monnet proti Francii*, rozsudek ze dne 27. října 1993, série A č. 273-A, § 30).

33. Soud uznává, že podstatným rysem věci je její složitost. Podezření, kterým stěžovatelka čelí, spadají do oblasti finanční kriminality páchané často za pomoci složitých operací s cílem uniknout kontrole vyšetřovacích orgánů. Soud se proto domnívá, že rozsáhlost vyšetřování a spisu nemohou být v projednávaném případě zpochybňovány, přičemž tento faktor *a priori* představuje příznivou okolnost pro ospravedlnění zvýšené délky řízení (*C. P. a ostatní proti Francii*, č. 36009/97, § 30, 1. srpen 2000; *Lavents proti Lotyšsku*, č. 58442/00, § 99, 28. listopad 2002).

34. Soud dále uvádí, že značné průtahy v předmětném řízení jsou zapříčiněny zdravotním stavem stěžovatelky. Ze spisu totiž vyplývá, že stěžovatelka trpí zejména vážnými psychickými problémy, které mnohokrát vedly k její hospitalizaci. V září 1999 tak byla hospitalizována na psychiatrické klinice, a nemohla se tedy podrobit lékařskému vyšetření nezbytnému pro vypracování prvního znaleckého posudku (§ 15 výše). Ze stejných důvodů nemohla v únoru, březnu a květnu 2001 předstoupit před znaleckou komisi pověřenou vypracováním dodatku ke zmíněnému posudku. Konečně se nevydařil ani pokus o její vyšetření dne 3. července 2001 v místě, kde byla hospitalizována, neboť stěžovatelka kliniku opustila den před plánovým konáním tohoto vyšetření (§ 18 výše). Soud má za to, že v míře, v jaké jsou tyto průtahy způsobeny léčením a hospitalizací stěžovatelky, představují faktor vyšší moci, který jí nelze vytýkat. Tyto průtahy však nelze připisovat ani vládě jakožto skutečnost odůvodňující vyslovení závěru o porušení článku 6 odst. 1 (viz, *mutatis mutandis*, výše uvedený rozsudek *Lavents proti Lotyšsku*, § 100). Rovněž nelze přehlédnout skutečnost, že na rozdíl od pana Laventse ve výše uvedené věci (*tamtéž*, § 101) se stěžovatelka kvůli své chorobě nemohla účastnit vyšetřovacích úkonů, což mělo nepochybně nepříznivý dopad na průběh vyšetřování.

Stěžovatelka se sice nedostavila k vyšetřením stanoveným na 22. srpna a 11. září 2001 a dvakrát odmítla převzít přípis, jímž byla vyzvána k prostudování vyšetřovacího spisu (§ 10 a 20 výše), Soud však připomíná, že článek 6 nepožaduje, aby stěžovatelé s orgány aktivně spolupracovali (výše uvedený rozsudek *C. P. a ostatní proti Francii*, § 31). Rovněž je třeba podotknout, že stěžovatelka byla zastoupena advokátem, jemuž byly předmětné výzvy doručeny.

35. Pokud se jedná o postup vnitrostátních orgánů, Soud poznamenává, že fáze vyšetřování, během níž stěžovatelka strávila jedenáct měsíců ve vazbě, trvala od 20. května 1998 do 23. srpna 2002, kdy vyšetřovací orgán podal krajskému státnímu zastupitelství návrh na podání obžaloby. Toto období v trvání čtyř let a více než tří měsíců lze zčásti vysvětlit složitostí věci a zdravotním stavem stěžovatelky, byť vypracování druhého znaleckého posudku vykazovalo jisté průtahy (§ 17 výše). Pokud se jedná o následující fázi řízení, Soud podotýká, že od předložení spisu státnímu zástupci do 30. května 2003, kdy podal obžalobu, uplynulo více než devět měsíců. Tehdy se objevil problém s místní příslušností, který byl vyřešen teprve dne 13. srpna 2004, tedy devět a půl měsíce po předložení věci vrchnímu soudu (§ 23 výše). Soud následně vrátil věc státnímu zástupci k došetření; do doby předložení stanovisek účastníků řízení v únoru a březnu 2005 věc nijak nepokročila.

36. Soud připouští, že vedení vyšetřování bylo nepříznivě ovlivněno nemocí stěžovatelky, zdůrazňuje však, že tato skutečnost nemůže odůvodňovat průtahy v řízení v době po

23. srpnu 2002. Soud v této souvislosti připomíná, že článek 6 odst. 1 smluvním státům ukládá povinnost uspořádat soudní soustavu tak, aby byla schopna vyhovět požadavkům tohoto ustanovení (*Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 22, ESLP 1999-V). Soud na tomto místě uvádí, že podle § 173 českého trestního řádu může vyšetřovatel a po 1. lednu 2002 i státní zástupce přerušit trestní stíhání mimo jiné, nelze-li obviněného pro těžkou chorobu postavit před soud nebo není-li obviněný pro duševní chorobu, která nastala až po spáchání činu, schopen chápat smysl trestního stíhání; pomine-li důvod přerušení, v trestním stíhání se pokračuje. Není však zřejmé, že by orgány v dané věci na základě závěrů příbránských znalců k tomuto opatření přistoupily.

37. S ohledem na výše uvedené a vědom si složitosti věci a nevyhnutelných průtahů způsobených nemocí stěžovatelky se Soud domnívá, že vnitrostátní orgány neprojevíly náležitou péči k zajištění hladkého průběhu úkonů v daném řízení. Z toho plyne, že předmětné řízení bylo z důvodu své nepřiměřené délky v rozporu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

38. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

39. Stěžovatelka požaduje náhradu hmotné škody ve výši 1 456 716 Kč, tj. přibližně 50 615 €, která má odpovídat jejímu ušlému zisku způsobenému probíhajícím trestním řízením a zhoršení jejího zdravotního stavu v důsledku psychického tlaku, jemuž byla vystavena.

Dále požaduje náhradu morální újmy ve výši 1 milionu Kč (34 746 €) s tím, že zhoršení jejich psychických potíží je způsobeno stresem spojeným s vazbou a trestním stíháním.

40. Vláda namítá, že mezi tvrzeným porušením Úmluvy a údajnou hmotnou škodou neexistuje příčinná souvislost, neboť stěžovatelka byla pro svou nemoc uznána invalidní již dne 13. dubna 2000, kdy řízení probíhalo teprve jeden rok a deset měsíců. Rovněž argumentuje, že zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky nebylo způsobeno délkou řízení, ale naopak že její nemoc orgánům znemožňovala řízení dovést do konce.

Posouzení případné náhrady morální újmy ponechává vláda na uvážení Soudu.

41. Soud v daném případě neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi vysloveným porušením a tvrzenou hmotnou škodou, a tento nárok proto zamítá. Připouští však, že délka předmětného řízení stěžovatelce způsobila jistou morální újmu.

S ohledem na okolnosti daného případu a na skutečnost, že délka předmětného řízení je do značné míry způsobena faktory vyšší moci, má Soud za to, že je třeba stěžovatelce přiznat z titulu morální újmy částku 3 500 €.

B. Náklady řízení

42. Stěžovatelka požaduje z titulu náhrady nákladů řízení částku 1 milionu Kč (34 746 €), která má odpovídat odměně uhrazené advokátovi, jenž ji zastupuje před vnitrostátními orgány, a dále částku 43 400 Kč (1 508 €) jako náhradu nákladů vynaložených (v souladu s příslušnými fakturami) na zastupování před Soudem.

43. Vláda připomíná, že pouze náklady řízení vedeného před Soudem lze považovat za náklady vynaložené s cílem určit, zda došlo k porušení Úmluvy, a případně takové poru-

šení napravit. Částku, již se stěžovatelka domáhá, nicméně považuje za přemrštěnou a navrhuje, aby jí byla z tohoto titulu přiznána částka nepřesahující 500 €.

44. Soud připomíná, že náklady řízení se nahrazují pouze v rozsahu, v jakém se vztahují k vyslovenému závěru o porušení Úmluvy {*Beyeler proti Itálii* (spravedlivé zadostiučinění) [velký senát], č. 33202/96, § 27, 28. květen 2002}, tedy v daném případě porušení článku 6 Úmluvy z hlediska délky řízení. Soud tedy zamítá nárok týkající se náhrady nákladů vynaložených ve vnitrostátním řízení. Soud považuje za přiměřené přiznat stěžovateli z titulu náhrady nákladů vynaložených v řízení před ním částku 1 500 €.

C. Úroky z prodlení

48. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatele zaplatit ve lhůtě tři měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 3 500 € (tři tisíce pět set eur) jako náhradu morální újmy a částku 1 500 € (tisíc pět set eur) jako náhradu nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 28. března 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. NAISMITH
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda